

tudi že ruske in japonske predstraže in so se po kratkem pokanju Japonci morali umakniti. Na vsak način pride v kratkem tudi na suhem do prask med predstražami zbirajočih se vojsk, posebno med konjiki, ki jih vsaka vojska pošlje naprej.

Koreja — japonsko podkraljestvo.

Koreja je sklenila pogodbo z Japonom. Rusija te pogodbe ne priznava, ker trdi, da je nastala le vsled pritiska Japonske. Pogodba obsega šest točk, od katerih sta najvažnejši oni, ki določujeta, da mora Japonska varovati celokupnost Koreje in jo braniti proti napadom vsake druge države. Pogodba določuje japonsko nadvlado nad Korejo. Vojaškega pomena to posebno nima, ker Koreja more tako le 10.000 neizurjenih vojakov postaviti, kar malo izda. Vendar je ta pogodba zbudila največje vznemirjenost, ne le v Rusiji, ampak v Evropi sploh. Japonci so zdaj pritegnili Korejo na svojo stran: kdo jamči, da se jim jutri ne pridruži Kitajska? Potem imamo velikanski boj rumenega plemena proti belemu. Francoski listi pišejo, da je postopanje Koreje prelomitev mednarodnega prava.

Druge države.

Gotovo je, da drži Anglija z Japonci, Francija z Rusi, Nemčija pa tudi bolj z Rusi, ker se boji za svoj Kiaočou, če zmagajo Japonci. Vendar se drže na zunaj vse države nepristranske. To nepristranost je pa vedno težje ohraniti, posebno sedaj, ko je Koreja stopila na Japonsko stran. Pa upajmo, da ne pride do še večjih homatij!

Vladivostok.

Utrjevanje mesta se nadaljuje. Kitajski delavci so se uprli. Trije kitajski hujšaki so bili ustreljeni. Zdaj je mir in delo napreduje. Prepovedano je prodajati opojne pijače. Cene sladkorju, petroleju in moki so uradno določene.

Ruska požrtvovalnost.

Kolika je požrtvovalnost ruskega občinstva, dokazuje dejstvo, da so v dveh dneh nabrali že čez milijon rubljev prostovoljnih darov za vojsko.

Ptujski okrajni zastop.

Iz ptujske okolice.

Sredi meseca marca bodo volitve za okrajni zastop. Kakor prejšnja leta, bo tudi letos borba med mestno-nemčurško in med kmetasko stranko.

Okrajni zastop šteje štirideset udov. Od teh pripada mestu Ptuj gotovih devetnajst, ker jih mesto sme v dveh skupinah toliko

»K vragom s tvojim nadkomisarjem«, zakriči kovač nad njim.

»Ali vam je slabo, gospod nadkomisar?«

»Sem li res nadkomisar?«

»Moj Bog, gospod nadkomisar!«

»Od kedaj sem jaz nadkomisar?«

»To vi najbolj veste, gospod nadkomisar!«

»Jaz ne vem nič!« —

»Ali naj pokličem gospoda nadpaznika?«

»Pokliči kogar hočeš!«

Paznik odide in kmalu pride nadpaznik, ki je bil ponoči na patrulji ter še ni videl, koga imajo v kasarni. Poznal je pravega nadkomisarja osebno. Ko je zapazil tuj obraz, je bil ves presenečen. Zato ga vpraša:

»Gospod nadkomisar so gotovo iz drugega okraja.«

»Na svetu sem bil nekda, to vem«, zagodrnja kovač.

»Ja, gospod nadkomisar!«

»Jaz nisem noben nadkomisar!«

»Ja oprostite, kdo ste pa potem?«

»Jaz sam ne vem!«

»Odkod pa pridete?«

»Povej mi rajši, kje sem?«

»Gospod nadkomisar so v Varkovljah, v finančni kasarni.«

»Tako, v Varkovljah?! — To se mi zdi nekoliko znano, — tam sem bil jaz nekda doma, če niso vse same sanje.«

voliti. Pa s tem mestna gospoda nikakor ni zadovoljna. Ona steguje grabežljivo svoje roke tudi po mandatih velikega posestva, tako da bi ostalo od vseh štirideset mandatov le deset kmetaskim občinam. Tisti del prebivalstva, kateri ima nositi na svojih ramah največji del zemljiških davkov, naj dobi pa najmanj zastopnikov! Na to dela tista stranka, katere vedno trdi, da je najbolj vnet za kmetске interese, da se poteguje le za koristi gospodarjev!

In res se nahaja med nami še mnogo posestnikov in občinskih predstojnikov, kateri nimajo toliko razuma, toliko razsodnosti, da bi celo to zvižalo in hudobijo zapopadli in spoznali pomen zopetne volilne borbe. Če ima mesto Ptuj polovico vseh mandatov, ima že s tem več, kakor mu gre. Ako bi postava ne določila na vsako skupino enako število mandatov, namreč deset, bi se moralo to število določiti po visokosti davčne svote, katero vsaka volilna skupina v resnici plačuje.

To bi bila edino pravična razdelitev mandatov; toda ta bi mestu Ptuj vrgla morebiti kakih petnajst mandatov, nikoli pa devetnajst ali pa celo devetindvajset! Ali ni ta krivica jasna? Kdor jo hoče videti, jo lahko vidi od daleč!

Toda čudaki med nami si mislijo: »Kdor ima že več, kakor mu gre, temu je treba še dati!« Ali imajo le tako natoro, da jim je tujec nasprotnik ljubši od domačina, da jim bolj ugaja hlapčevanje, kakor pa da v svojih rečeh sami gospodarijo in odločujejo? Tudi osebne mržnje se pojavljajo v naših vrstah, kar služi nasprotnikom v dobro. Pameten in značajan mož ima vedno le stvar pred očmi, za katero se gre.

Vsaka občina tudi ne more imeti zastopnika v okrajnem zastopu. Vseh občin je nad 78 in te imajo pravico voliti le deset zastopnikov, pa nič več. Tu je treba poznati in držati disciplino, ne pa se udajati trmoglavosti! Skušnja nas vse uči, da sloga jači, nesloga tlači!

Politični ogled.

Državni zbor je sklican na dan 8. marca k zasedanju. Delovati brčkone ne bo mogel vsled obstrukcije čeških poslancev, ki zahtevajo od vlade češki notranji uradni jezik in češko vseučilišče v Brnu. Ker jim pa tega Körber vsled pritiska Nemcev noče dati, bodo z obstrukcijo vrgli Körberja. To se jim bo tudi posrečilo. Naloga državnega zbora v tem zasedanju bo voliti delegate in dovoliti vojaške novince. Prvo nalogo bo sicer rešil,

toda druge vsled češke obstrukcije ne. — Upamo, da se bodo češkimi poslancem pridružili tudi naši slovenski poslanci. Kajti minist. predsednik, ki se drzne imenovati odvetnika, ki zagovarja slovensko stranko pred sodnijo v slovenskem jeziku, narodnega hujšaka, mora pasti! Körber je s svojo politiko Avstriji več škodoval nego koristil.

Nemiri na Hrvaškem. Zopet so se uprli hrvaški kmetje vsled surovega obnašanja upravnih uradnikov neznosnih krivic, katere mu isti prizadevajo še sedaj dan na dan, kakor za časa bana — paše Khuena. V Pitomači, v županiji belovarsko križevački, je prišlo do boja med kmeti in žandarji. Ubit je en kmet in trije so težko ranjeni. Kmetje so udarili na občinski urad ter hoteli pokončati zemljiške knjige in druge spise. Na Hrvaškem imajo občine mnogo občinskega zemljišča, pašnikov, šum itd. To posestvo uživajo občinarji skupno. Ker se je pa naselilo mnogo tujcev po raznih občinah, zahtevajo tudi oni pravice do teh zajedniških zemljišč; stari posestniki pa trdijo, da je to zemljišče le za nje, ne pa tudi za naseljence. Posebno se protivijo zahtevam naseljenih židov. Oblasti so izdale predpise, da imajo pravico do občinskega zemljišča vsi občinarji brez razlike, obč. uradi pa so izvrševali te predpise na najstrožji način. Narod se je uprli temu ravnanju, a ker je bil že poprej razdražen, ni poslušal sveta svojih pravih prijateljev, da si poišče pravice zakonitim putem, nego se je uprli. To je sad poznate uprave Khuenove, kateri na čelu stoji še sedaj župan Kukuljevič, ki se je pokazal kot pravi turški paša v svoji županiji. Saj je znano, da je lani zahteval, naj se obesi 70 kmetov radi upora, in da je bil v to svrhu proglasil naglo sodbo v svoji županiji. Ni čudno, da se narod ravno v tej županiji tako vznemirjuje.

Balkan in pomlad. Iz vseh krajev evropske Turčije prihajajo žalostna poročila, da s kristjani postopajo vedno grozoviteje, kar se ne sme dalje trpeti. Najbolj mučijo kristjane na Kosovem. Kraji okoli Kosova so bili vedno v največji bedi in lakoti. Vzrok je ta, ker je tu naseljenih največ Arnavtov. Ti zlikovci so se zbrali okoli Djakovice v številu do 10.000 mož, ki hočejo z vso silo ustaviti reforme. Sami so zadovoljni, a kristjani so po njih prepričanju ustvarjeni za to, da trpe in ne dobe nobenih pravic. Arnavti ne trpe niti svojih rojakov kot orožnike, o kristjanih nočejo niti slišati. To gibanje se ponavlja vsako leto in je letos oplašilo Turke, zato so hitro tje poslali Samsi-pašo z vojaško četo. Kaj je ta storil, ni znano. Le to je gotovo, da se je spopal z Arnavti. Govore,

»Ljuba Zefka, ali res nisem tvoj mož? Ali se nisem s teboj oženil? Ali se ne spominjaš več?«

Zdaj ga je spoznala žena na glasu. Ko ga je bolj natanko ogledala, spoznala je tudi njegov obraz.

»Ja, Vence!«, vsklikne presenečena, »kako si pa prišel v to obleko? — Brade tudi nimaš! — Kam si jo pa zapravil? — Jeli, si pa že bil pijan kakor kanon? — Kje pa si bil? — Kaj si delal?«

Na vsa ta vprašanja ni znal in tudi ni mogel odgovoriti kovač.

Žena je hitela domu ter prinesla možu obleko. Ko se je prelevil »nadkomisar« zopet v »kovača«, šel je slabe volje domu v svojo kovačnico.

Zdaj so letali orožniki in policaj po trgu! Toda vso iskanje je bilo brezuspešno. Uprizoritelj cel komedije niso zasledili.

Kovač je baje pozneje dobil od »suhlega Fronca« dvajset goldinarjev za lepo brado, katero mu je obril. Bil je popolnoma zadovoljen, pila sta še marsikateri literček v zadovoljnosti in prijateljstvu.

Nadpazniku se je zdelo obnašanje tujea sumljivo. In ker so financarji sploh ljudje, ki nikomur radi ne zaupajo, je začel sumiti. Zato je vprašal tujea, ki je sedel glavo naslonjen na roko ter srepo zrl pred se.

»Prosim vas, povejte mi vsaj, kdo ste?« Kovač pogleda svojo obleko in odvrne žalostno:

»Ne vem!«

Financer si začne razburjen sukati brke. Kovač premišljuje nekaj časa slednjč reče:

»Idite deli h kovaču in vprašajte, če je mojster doma. — Če je doma, potem res ne vem kdo sem. — Če pa mojstra ni doma, potem je mogoče, da sem jaz kovač.«

Nadpaznik je zmajal z glavo ter odšel.

Mladi financer, ki je prvi zjutraj pozdravil kovača v financarski uniformi, je hitel h kovaču. Naletel je na ženo, ki je ravno glasno tarnala za možem: »Odsel je zvečer in ga ni bilo celo noč domov. Tudi v vasi ga ni bilo nikjer najti.« Financer pozove ženo seboj v kasarno. — Ko zagleda kovač svojo ženo, vesel skoči k nji, jo objame in vsklikne: »Zefa, Zefa!« Žena ga pa sune jezna nazaj ter ga začne psovati, da naj bo sram takega gospoda, ki se hoče z njo posaliti. — Uboga žena ni poznala gospoda »nadkomisarja«.

Žalosten vpraša ženo: